

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1159

01.06.2025 (136)

Hitler sodassa : *Mitä todella tapahtui?*

kirjoittanut A.V. Schaerffenberg

Osa 6

Luku 5: Tšekin ja Puolan ruutitynnnyrit

Neljää vihamielistä sanomalehteä on pelättävä enemmän kuin tuhatta pistintä."

**Napoleon Bona-
parte**

Historioitsijat pitävät ensimmäisen maailmansodan päättäneenä Versailles'n sopimusta yleisesti perustavanlaatuisena syynä seuraavaan maailmanlaajuiseen konfliktiin. Saksan heikkohermoisten poliitikkojen pakon edessä allekirjoittama sopimus oli pelkkää hävinneen kansan laillistettua ryöstämistä. Luonnollisesti voitokkaat liittoutuneet pitivät sotaan lähtemisen motiivejaan puhtaasti puolustuksellisina, joten vain makaava vihollinen oli syyllinen vihamielisyyksien aiheuttamiseen. Versailles'n saleissa ei koskaan mainittu revanchepolitiikkaa, joka oli vallinnut Ranskaa sen jälkeen, kun se oli nöyryytetty Sedanissa vuonna 1871; Englannin perinteistä politiikkaa, jonka mukaan se sotii mantereen johtavaa valtaa

vastaan, olipa se kuka tahansa, varmistaakseen oman ylivoimansa; ja Venäjän halua yhdistää slaavilaisuus tsaarin alaisuuteen esiintymällä sen pelastajana Serbias-
sa. Saksan ainoa sotaa edeltänyt "rikos" oli se, että siitä oli tullut teollinen kilpaili-
ja. Juuri sen uusi vauraus oli se, joka motivoi vuoden 1918 yritysten
sopimuksentekijöitä, kun he varastivat Saksan hiilikentät ja jättivät sen kansan jä-
ätymään ja nääntymään nälkään ja määräsivät sille niin suuret korvaukset, että se
tuomittiin ikuiseen köyhyYTEEN. Tästä johtui taloudellinen tarve asettaa saksalaiset
yksin vastuuseen "Suuresta sodasta".

Versailles'n sopimus oli pelkkä muodollinen asiakirja, joka laadittiin voitetun vi-
hollisen ryöstämisen peittämiseksi. Sopimuksen laatineet kansainväliset rikolliset
pahensivat roistomaisuuttaan yhdistämällä sodan ja vallankumouksen vuoksi
hajonneen Euroopan mantereen Itävallan-Unkarin keisarikunnan ja keisarillisen
Saksan hajonneista jäänteistä. Ahneudessaan, kostossaan ja tietämättömyydessään
sopimuksen tekijät jakoivat kokonaisia alueita, joilla asui toisistaan riippumatto-
mia ja usein vastakkaisia kansoja, uusiin, keinotekoisesti luotuihin valtioihin.
Miljoonat puolalaiset, saksalaiset ja unkarilaiset joutuivat yhtäkkiä Tšekkoslovaki-
aan, lisää saksalaisia Puolaan ja Liettuaan, tuhansia puolalaisia Unkariin, un-
karilaisia Romaniaan jne. jne. Pelkästään Sudeettialueella 2 800 000 etnistä
saksalaista oli jäänyt Tšekin rajan taakse, eristyksissä kotimaastaan ja avoimesti
vihamielisen vieraan hallituksen alaisuuteen. Tšekkoslovakialle luovutettiin noin
625 neliökilometriä Puolan aluetta, jota miehitti yli neljännesmiljoona puolalaista.
Unkari menetti 7 500 neliökilometriä aluetta ja 775 000 ihmistä, niin ikään ilman
heidän suostumustaan.

Vertailun vuoksi mainittakoon, että jos Yhdysvallat olisi hävinnyt sodan ja
joutunut luovuttamaan esimerkiksi Washingtonin, Montanan tai Idahon amerikkalaisine väestöineen Kanadalle tai Kalifornian, Texasin ja Arizonan Meksikolle,
maamme olisi joutunut samanlaiseen tilanteeseen kuin Saksa, Puola ja Unkari en-
simmäisen maailmansodan jälkeen. Ja aina kun maassa asuvat saksalaiset, puo-
lalaiset tai unkarilaiset vastustivat heille asetettuja, usein raakoja olosuhteita, pres-
identti Benesin Prahan hallitus murskasi heidän vastalauseensa häikäilemättömäs-
ti" (Chant, 5). Kuten kenraali Leon DeGrelle totesi, oli väistämätöntä, että täl-
lainen sotku räjähtäisi lopulta uudeksi kansainväliseksi konfliktiksi, Hitlerin
kanssa tai ilman.

Vuodesta 1933 alkaen saksalaiset, jotka asuivat valtakunnasta erotetuilla alueilla,
joilla Führer oli palauttanut kansallisen ylpeyden, halusivat palata kotimaahansa.
Sudeettimaassa saksalaisvähemmistö äänesti yli 90-prosenttisesti paluun puolesta
valtakuntaan kansainvälisten tarkkailijoiden valvomassa kansanäänestyksessä.
Kun Tšekin hallitus kieltäytyi toukokuussa 1938 edelleen päästämästä su-
deettimaalaisia takaisin omaan maahansa ja mobilisoi sitten asevoimansa, Hitler

uhkasi kutsua Wehrmachtin esiin. Siihen mennessä hän oli jo tietoinen siitä, että liittoutuneet olivat päättäneet käydä sotaa häntä vastaan tavalla tai toisella huolimatta kaikista hänen pyrkimyksistään kansainvälisen yhteisymmärryksen saavuttamiseksi. Saksa ei ollut varsinaisesti valmis taisteluun, mutta ei myöskään Ranska tai Englanti - vielä. Uudelleenvarustautumisvauhdilla ne kuitenkin muodostaisivat ylivoimaisen sotilaallisen uhan jo muutaman vuoden kuluttua. Esimerkiksi RAF käytti varustautumiseen enemmän rahaa kuin Saksan asevoimat yhteensä 1930-luvulla. Valtakunta saattoi vain toivoa voivansa puolustautua menestyksekkäästi liittoutuneita vastaan, ennen kuin niistä tuli liian vahvoja vastustettaviksi. Tämän vuoksi Führer ilmoitti komentajilleen, että jos Sudeettikysymystä ei ratkaistaisi 1. lokakuuta mennessä, heidän oli aloitettava aseelliset operaatiot Tšekkoslovakiaa vastaan.

Kun Eurooppa oli sodan pistimessä, vain Benito Mussolinin arvovalta ja diplomaattiset taidot omaava mies saattoi pelastaa rauhan. Hän kutsui viime hetkellä koolle neljän suurvallan hätäkokouksen Müncheniin. Hän puhui sujuvasti englantia, ranskaa ja saksaa ja sai kaikki edustajat ymmärtämään, että sudeettimaiden yhdistäminen luonnolliseen kotimaahansa oli ainoa keino välttää vihollisuudet, vaikka kansainvälinen lehdistö kiihotti heitä lakkaamatta. Samaan aikaan Edward Benes, Tšekkoslovakian julkisuudessa hyvin esillä ollut johtaja, kuvattiin ympäri maailmaa lehdistössä, uutisfilmeissä ja radio-ohjelmissa fasistien raiskauksen ja liittoutuneiden pelottelun jaloksi ja sääliittäväksi uhriksi. "Samaan aikaan", huomautti historioitsija Peter Grynier seitsemänkymmenen vuoden perspektiivistä, "tohtori Benes, poliittisesti ja moraalisesti heikko Tšekin presidentti, jolla ei ollut sisua sotaan, erosi ja pakeni Ranskaan 10 000 dollaria [Neuvostoliiton lahjoittama] taskussaan" (48).

Vain kaksi päivää ennen kuin Wehrmachtin oli määrä hyökätä Tšekkoslovakiaan, Münchenin sopimus allekirjoitettiin. Duce, joka oli pelastanut Euroopan itsemurhalta, palasi Roomaan ansaittuun sankarivoittoon, ja sudeettimaalaiset palasivat takaisin valtakuntaansa ilman välikohtauksia. Sillä välin Churchill, joka viittasi itseensä ja muihin sodanlietsojiinsa "Focuksessa", murahti: "Olemme kärsineet täydellisen ja täydellisen tappion" (Innes, 13).

Nöyryytetyt tšekkiläiset poliitikot purkivat turhautumisensa muihin ulkomaisiin kansoihin, jotka Versailles'n sopimus oli vielä jättänyt heidän valvontaansa. Slovakialaiset ja unkarilaiset ruthenialaiset kärsivät katkerasta sorrosta ja vetosivat Adolf Hitleriin saadakseen samanlaista apua kuin hän oli antanut sudeettimaalaisille. Kun Hitler lisäksi sai SD:ltä tietää, että tšekit rakensivat salaa lentotukikohtia neuvostopommikoneille, jotka pystyivät iskemään saksalaisiin kohteisiin 30 minuutin kuluessa lentoonlähdestä, hän kaappasi Tšekkoslovakian ja jakoi sen Böömiksi ja Määriin, joiden nimillä nämä maat oli tunnettu vuosisatojen

ajan ennen Versaillesin sopimusta. Vilkaisu ensimmäisen maailmansodan jälkeiseen karttaan osoittaa, miten tämä synteettinen valtio työntyi syvälle Saksan alueelle kuin tikarinisku, jonka tarkoituksena oli pitää Saksa jatkuvasti rampautettuna.

"Tšekkoslovakia" oli ranskalaisten ja brittiläisten poliitikkojen keinotekoinen luomus, sillä he eivät tienneet mitään alueesta, jonka he olisivat muodostavansa uudelleen. Itse asiassa heidän todellinen tavoitteensa Tšekkoslovakian luomisessa oli pitää Keski-Eurooppa jatkuvassa myllerryksessä (eli voimattomuudessa). Hitler purki välittömästi tämän kumouksellisen keksinnön ja rakensi sen uudelleen luonnollisin perustein; toisin sanoen etnisesti, kielellisesti ja kulttuurisesti sukua olevien väestöryhmien annettiin muodostaa omia yhteisöjään. Hän antoi slovakialaisille vapauden katolisen monsignorin Josef Tison johdolla ja salli Unkarin yhdistyä uudelleen erilleen jääneiden maanmiestensä kanssa Rutheniassa. Tšekin kriisiä kuvaillessaan valtavirran historioitsijat jättävät lähes poikkeuksetta kiittämättä Hitleriä siitä vapaudesta, jonka hän antoi näille ei-saksalaisille vähemmistöille, myös Teschenin puolalaisille, jotka saivat myös palata kotimaahansa. Hänen ja Mussolinin aikaansaama sovinto "antoi Puolalle yhteisen rajan Unkarin kanssa, jota se oli halunnut jo vuosia" (Innes, 35). Saman vuoden huhtikuussa puolalaiset lentäjät marssivat voitokkaasti Luftwaffen lentäjien rinnalla Madridin halki Espanjan sisällissodan voitokkaan päättymisen kunniaksi. Traagista kyllä, vain viisi kuukautta myöhemmin he lentäisivät toisiaan vastaan.

Hitlerin ensimmäinen diplomaattinen voitto oli vuonna 1934 Puolan kanssa solmittu hyökkäämättömyyssopimus, jota seurasivat useiden seuraavien vuosien aikana salaiset ehdotukset sotilasliitosta Euroopan suojelemiseksi Neuvostoliitolta. Tammikuussa valtakunnanministeri tohtori Joseph Goebbels teki persoonallisen ja erittäin myönteisen vaikutuksen Varsovan hallituksen johtajiin, ja nämä kaksi maata lähentyivät tuntuvasti toisiaan. Kuten Watt totesi, "vierailu oli menestys"(325). Seuraavana vuonna marsalkka Pilsudski toivotti tervetulleeksi Hermann Göringin, joka ehdotti sotilasliittoa Venäjää vastaan. Tuon maan tappion jälkeen Puola saisi koko Ukrainan. Tällainen Saksan ja Puolan liitto olisi luonut yhteisen voiman, joka olisi ollut liian voimakas länsiliittoutuneiden tai Neuvostoliiton torjuttavaksi, ja samalla tehnyt tyhjäksi Churchillin ja hänen sotaa lietsovien kaltaistensa suunnitelmat.

Göringin ehdotus oli yksi modernin historian suurista käännekohdista. Jos se olisi hyväksytty, tapahtumien kulku olisi muuttunut dramaattisesti ja kommunistinen kolossi olisi kaatunut. Lisäksi Neuvostoliitto oli tuohon aikaan poliittisesti ja sotilaallisesti sekaisin Stalinin vainoharhaisesti suorittamien korkea-arvoisten virkamiesten puhdistusten vuoksi asevoimissa ja politbyroossa. Saksalaisten ja puolalaisten joukkojen hyökkäyksellä 1930-luvun lopulla Yhdysvaltoihin olisi ollut

paljon paremmat mahdollisuudet onnistua kuin operaatio *Barbarossalla* vuonna 1941. Siihen mennessä puna-armeija oli itse valmis hyökkäämään Saksaan. Jos Pilsudski olisi hyväksynyt Göringin anteliaan tarjouksen, Puola olisi voinut nousta todella merkittäväksi eurooppalaiseksi suurvallaksi ja välttää tulevan kauhean kohtalonsa. Sen sijaan marsalkka jatkoi vaarallista peliä, jossa hän pelasi saksalaisia vastaan venäläisiä, ja esitti, että hänen maansa oli jo Euroopan suurvalta, ja jätti huomiotta sen epävarman aseman Kolmannen valtakunnan ja Neuvostoliiton välissä. Sen sijaan, että hän olisi järkevästi asettunut yhden valtion puolelle toista vastaan, hän päätti manipuloida molempia, ja hänen maansa murskaantui niiden väliin.

Siitä huolimatta Hitler ilmaisi edelleen vilpitöntä ihailua sekä Pilsudskia että modernisoitunutta Puolaa kohtaan ja julisti toukokuussa 1935 Reichstagen edessä: "Tunnustamme todellisten nationalistien ymmärryksellä ja sydämellisellä ystävyydellä Puolan valtion suuren, kansallistietoisien kansan kodiksi." Seuraavassa kuussa Saksan ja Puolan edustajat aloittivat neuvottelut, jotka johtivat kuusi kuukautta myöhemmin kauppasopimukseen. Kuten Watt huomautti: "Tämä sopimus oli Puolalle erittäin tärkeä sikäli, että Saksa oli Puolan ylivoimaisesti tärkein vientimarkkina-alue. Aiemmin Saksa oli pystynyt aiheuttamaan huomattavaa tuhoa Puolan taloudelle toteuttamalla mielivaltaisia muutoksia Puolasta peräisin olevan tuonnin tariffeihin tai kiintiöihin. Tämä uusi sopimus antoi Puolalle suosi-
tuimmuusaseman ja selvitti useita maiden välisiä talouskiistoja" (327).

Nämä esimerkilliset suhteet ja Neuvosto-Venäjän kasvava uhka alkoivat vähitellen saada puolalaisia harkitsemaan uudelleen Göringin ehdottamaa sotilasliittoa. Osoituksena Reich-myönteisistä aikeistaan Varsovan hallitus lähetti puolalaisia lentokoneita lentämään *Condor Legionin* kanssa Espanjassa. Vain kahdeksan kuukautta ennen sodan syttymistä Hitler sanoi vilpittömästi Josef Beckille Puolan ulkoministerin vieraillessa Berchtesgadenissa 5. tammikuuta 1939: "Saksa olisi erittäin kiinnostunut vahvasti kansallismielisen Puolan valtion jatkumisesta, koska Venäjällä saattaisi tapahtua ...". Tämän lisäksi Puolan vahvan armeijan olemassaolo keventäisi Saksan taakkaa huomattavasti. Divisioonat, joita Puola piti Venäjän vastaisella rajalla, säästivät Saksan vastaavalta sotilaalliselta taakalta" (Innes, 31).

Samaan aikaan kansainväliset yllyttäjät, jotka olivat syvästi turhautuneita Mussolinin Tšekkoslovakiassa saavuttamaan rauhanvoittoon, etsivät uutta ongelma-kohtaa, jossa vihollisuudet voisivat syttyä uudelleen. He löysivät sen Danzigista. Sudeettimaan tavoin keskiaikainen kaupunki oli erotettu saksalaisesta emämaastaan Versaillesin vihamielisten tunaroitsijoiden toimesta kaksikymmentä vuotta aiemmin. Sen karilleajetut asukkaat huusivat niin ikään jälleenyhdistämistä kotimaansa kanssa, nyt kun se oli ylpeä kansallissosialistinen valtio. Ne yhdisti

kuitenkin mahdottoman keksitty keino, joka oli kapea käytävä Itä-Preussin rajalle. Noin puolitoista miljoonaa saksalaista oli jäänyt Puolaan Versaillesin sopimuksen vuoksi.

Ratkaistakseen dilemman sovinnollisesti Hitler tarjoutui rahoittamaan Danzigiin johtavan valtatie ja rautatien rakentamisen. Vastineeksi paremmasta pääsystä vanhaan saksalaiseen kaupunkiin puolalaiset saisivat verottaa näitä rakennelmia, ja puolalaiset käyttäisivät myös omaa rautatietä Danzigiin, jossa kaikki heidän taloudelliset oikeutensa suojattaisiin ja säilytettäisiin. Puola saisi komeaa, jatkuvaa voittoa vaarantamatta alueellista itsemääräämisoikeuttaan. "Tällä hetkellä", hän julisti kansallissosialistien vallankaappauksen kuudennella vuosipäivällä, "ystävällismielisten, rauhanomaisten valtioidemme välillä ei ole juuri minkäänlaisia mielipide-eroja tämän välineen (Saksan ja Puolan vuoden 1934 hyökkäämättömyyssopimus) merkityksestä ...". Viime vuonna näimme Saksan ja Puolan välisen ystävyyden osoittavan arvonsa rauhan takeena Euroopan poliittisessa elämässä" (Innes, 33); eli Puolan panoksen Tšekin kriisin ratkaisemiseen.

Danzigia koskevat neuvottelut etenivät sydämellisesti ja kiireettömästi lokakuusta 1938 alkaen, ja Hitler oli luottavainen niiden molempia osapuolia tyydyttävän lopputuloksen suhteen. Hän oli kuitenkin ikävästi yllättynyt, kun Josef Beck kieltäytyi kylmästi hänen kutsustaan liittyä komentajien vastaiseen sopimukseen vain yksitoista päivää Berchtesgadenin jälkeen, jolloin molemmat hallitukset olivat ajautumassa tällaiseen liittoon. Kolmannen valtakunnan, fasistisen Italian ja keisarikunnan Japanin yhdistetyn sotilaallisen voiman tukemana Puola olisi säästynyt kaikelta huolta Neuvostoliiton pyrkimyksistä Venäjän rajalla. Kun Saksan ulkomaanlähettiläs vieraili Varsovassa juhlistamassa saksalais-puolalaisen hyökkäämättömyyssopimuksen viidettä vuosipäivää, puolalaiset kieltäytyivät mainitsemasta Danzigia ja tervehtivät saksalaista valtuuskuntaa kylmän muodollisesti.

Maaliskuussa Varsovan hallitus lopetti kaikki Danzigia koskevat keskustelut ja hylkäsi jyrkästi Führerin anteliaat ehdotukset, joiden avulla puolalaiset olisivat voineet hyötyä taloudellisesti ja erityisesti sotilaallisesti niin paljon. Hän ilmoitti tilanteen heille suurlähettiläänsä välityksellä: "Saksan ja Puolan välinen sopimus ei voisi säilyä ilman, että Puola osoittaisi "selkeää neuvostovastaista asennetta". Puolan on ymmärrettävä, että sen on valittava Saksan ja Venäjän välillä" (Innes, 35). Samassa kuussa aiemmin ystävällinen Beck sanoi diplomaattikollegalleen kreivi Szembekille: "tiedämme tarkkaan omien etujemme rajan ... tuon rajan ylityessä Puola voi vain ilmoittaa *non possum* ("emme voi"; vetoaminen kyvyttömyyteen; kieltäytyminen)". Se on hyvin yksinkertaista: Me taistelemme!" Beckin päättäväisyys olisi ollut järkytys Hitlerille, joka yhä luotti Puolaan elintärkeänä liittolaisena neuvostokommunismia vastaan, eikä hän voinut aavistaa,

että Puolan asenteen äkillinen muutos oli ulkomaisen diplomaatin suunnittelema.

William C. Bullitt, presidentti Rooseveltin luottamuksellinen agentti Euroopassa, oli korkea-arvoinen hallituksen virkamies jo Wilsonin hallinnon aikana vuonna 1919, jolloin hän kannatti Neuvostoliiton tunnustamista Yhdysvalloissa. Hänen suosituksensa hylättiin yleisesti kongressissa sen jälkeen, kun kongressin tutkimukset paljastivat, ettei Neuvostoliitto ollut muuta kuin kansainvälisten juutalaisgangsterien Venäjän kansalle määräämä verinen tyrannia. Tällaisen tuomion lannistamana Roosevelt vetäytyi politiikasta, mutta F.D.R. nimitti hänet uudelleen Yhdysvaltain ensimmäiseksi suurlähettilääksi Neuvostoliiton tunnustamisen jälkeen, joka oli Rooseveltin ensimmäinen kansainvälinen toimi hänen tultuaan presidentiksi. Bullittin korkean tason kommunismimyönteisyys ja fasismia kohtaan osoittama suvaitsemattomuus tekivät hänestä yhden juutalaisten arvokkaimmista välineistä, joiden avulla juutalaiset pyrkivät purkamaan normaalit suhteet pakanakansojen välillä.

Hän matkusti Itä-Euroopan halki ja käytti luontaisia diplomaattisia taitojaan ja vaikuttavia valtakirjojaan presidentin henkilökohtaisena edustajana saadakseen puolalaiset virkamiehet vakuuttuneiksi. Bullitt kehotti heitä pakottamaan saksalaiset Danzigiin. Sodan oli väistämättä tultava, mutta siihen mennessä Iso-Britannia ja Ranska hyökkäisivät lännestä valtakuntaan, ja Führer jäisi väliin. Puolan oli määrä saada loput Itä-Saksasta osana sopimusta. Puolalaisten piti vain provosoida Hitler hyökkäämään ja viivyttää häntä niin kauan, että britit ja ranskalaiset ehtivät tulla apuun. Ahneus ja ylimielisyys sokaistivat tämän läpinäkyvän petoksen, ja Varsovan naiivit johtajat panivat maansa olemassaolon peliin ulkomaisten poliitikkojen vakuuttelujen varaan, joille Puola oli pelkkää tarkoituksenmukaisuutta sodassa, jota he olivat päättäneet lietsoa jossakin, jollakin tavalla.

Kylvettyään konfliktin siemenet Puolassa Bullitt luikerteli Ranskaan, jossa hän vakuutti ranskalaisille virkamiehille, että Yhdysvallat tukisi heidän Saksaa vastaan käymäänsä sotaa. Vuoden sisällä, kun Wehrmacht oli alistanut maansa, Ranskan pääministeri Eduard Deladier lähetti kuuluisan vetoomuksensa Amerikkaan ja pyysi Bullittin lupaamia "sotakoneiden pilviä". Viikkoa myöhemmin saksalaiset tunkeutuivat Pariisiin.

Bullitt matkusti Lontooseen, jossa hän tapasi Britannian pääministerin. Vuonna 1941, vähän ennen syöpään kuolemaansa ja keskellä Euroopan toista veljessotaa, Neville Chamberlain tunnusti, että "Englanti ei olisi koskaan lähtenyt sotaan Puolaa vastaan ilman Bullittin ja juutalaisten jatkuvaa kehotusta" (Forrestal, 178). Chamberlain ei ollut mikään valtakunnan ystävä, mutta hän halusi vilpittömästi välttää sodan ainakin toistaiseksi ja viivytteli, kunnes Britannian asevoimat olivat riittävän vahvoja haastamaan Wehrmachtin. Häntä oli pettänyt Ian Colvin, *News*

Chronicle -lehden kiihkeästi saksalaisvastainen toimittaja. Colvin oli yksin vastuussa siitä, että Britannian Puolan-politiikka muuttui, kun hän valehteli pääministerille 29. maaliskuuta, että Führer aikoi hyökätä Puolaan mahdollisimman pian ennalta sovitun suunnitelman mukaisesti. "Varasuunnitelma (Hitlerin *tapaus Valkoinen*) aktivoitiin kuitenkin nyt Britannian takauksen seurauksena" taistelemaan Puolan puolesta (Irving, *Goebbels*, f. 293). Tällä petoksella Colvin "kallisteli tasapainoa sodan suuntaan".

Läntiset "demokratiat" olivat tehneet Hitlerille selväksi, että ne olivat päättäneet ryhtyä sotaan häntä vastaan, mutta Hitler toivoi, että sotaa voitaisiin vielä lykätä niin kauan kuin mahdollista. Siitä huolimatta, jos vihamielisyyksiä oli pakko käydä, hän halusi ne mielummin omilla ehdoillaan, jolloin Saksalla oli parhaat mahdollisuudet menestyä. Liittoutuneiden asevarustelun edetessä täydellä vauhdilla aika oli häntä vastaan. Esimerkiksi vuonna 1939, sodan alkamisvuonna, Ranskan hallitus käytti enemmän rahaa aseistukseen kuin Saksa, ja sen suurilla ilmavoimilla oli enemmän varoja kuin Hermann Göringin Luftwaffella. Yhdysvaltalaisen toimittajan Douglas Brinkleyn mukaan helmikuusta 1934 alkaen Pariisi käytti vuosittain miljardi frangia pelkästään ilmavoimiinsa (68). Viisi vuotta myöhemmin sillä oli käytössään yli 3 000 lentokonetta, mikä oli hieman vähemmän kuin Luftwaffella, mutta yhdessä Puolan, Alankomaiden ja Britannian ilmavoimien kanssa saksalaisia oli ilmassa vähintään kolme kertaa enemmän kuin Luftwaffe. Puolassa, Alankomaissa, Ranskassa ja Britanniassa oli yhteensä noin kymmenen miljoonaa miestä enemmän armeijan reserviä kuin saksalaisilla. Merellä liittoutuneilla oli kaksikymmentä kertaa enemmän sotalaivoja kuin Kriegsmarinella.

Hitler oli täysin tietoinen siitä, että raivokkaasti aseistautuvat liittoutuneet uhkasivat hänen maansa olemassaoloa, ja hän jatkoi oikeudenmukaisten ratkaisujen tarjoamista puolalaisille. Heidän jääräpäisyydestään oli tullut sietämätöntä jopa briteille ja ranskalaisille (jotka olivat alkaneet epäillä Bullittin epävirallisia lupauksia Yhdysvaltain sotilaallisesta avusta) vielä 27. ja 29. elokuuta - kirjaimellisesti päiviä ennen sodan syttymistä. Ne kehottivat Varsovaa neuvottelemaan Hitlerin kanssa, mutta puolalaiset kieltäytyivät jyrkästi luottaen Bullittin luottamuksellisiin vakuutuksiin. Samassa kuussa, kun Ranskan suurlähettiläs ehdotti, että he sallivat Neuvostoliiton asevoimien saapua maaperälleen Puolaa puolustamaan, Puolan ylipäällikkö, marsalkka Edward Rydz-Smigly vastasi: "Saksalaisten kanssa ottaisimme riskin, että menettäisimme vapautemme. Venäläisten kanssa menettäisimme sielumme" (Innes, 60). Bullittin seireenilauluun alistuessaan he menettäisivät molemmat.

Muutamaa päivää myöhemmin Führer yritti välttää kriisin pyytämällä suorien neuvottelujen aloittamista uudelleen Puolan ulkoministerin kanssa. Hän sanoi Bri-

tannian suurlähettiläälle Sir Neville Hendersonille: "Näissä olosuhteissa Saksan hallitus suostuu hyväksymään Britannian hallituksen tarjouksen, että se tarjoaisi hyviä palveluksiaan varmistaakseen, että Berliiniin lähetetään Puolan lähettiläs, jolla on täydet valtuudet". He luottavat tämän lähettilään saapumiseen keskiviikkona 30. elokuuta" (Innes, 82). Sen sijaan Beck antoi saksalaisten odottaa kaksi kokonaista päivää antamatta heille vastausta, minkä jälkeen hän lensi Lontooseen, jossa hän ja hänen diplomaattikollegansa kreivi Edward Raczynski allekirjoittivat Britannian ulkoministerin lordi Halifaxin kanssa keskinäisen avunantosopimuksen. Sopimuksessa taattiin Englannin aseellinen väliintulo, jos "mikä tahansa ulkomainen vihollinen" hyökkäisi Puolaa vastaan, vaikkakin salainen pöytäkirja, joka julkistettiin vasta sodan jälkeen, koski ainoastaan Saksaa.

Vasta seuraavana päivänä luki sanomalehdistä, että Beck halveksi omapäisesti kaikenlaisia neuvotteluja, ja Führer sai tietää, mitä oli tapahtunut. Tämä ennennäkemätön torjuja naapurimaan vaaleilla valittua johtajaa kohtaan keskellä rauhaan vetoamista oli tarkoituksellinen provokaatio, jota seurasi välittömästi Puolan liikekannallepano ja sotilasmanööverit Saksan rajan tuntumassa - kaiken tarkoituksena oli saada Hitler hyökkäämään. Hän muisteli kuusi vuotta myöhemmin testamentissaan: "Vielä kolme päivää ennen Saksan ja Puolan sodan puhkeamista ehdotin Berliinissä olevalle Britannian suurlähettiläälle, että Saksan ja Puolan ongelmaan löydettäisiin samanlainen ratkaisu kuin Saaren alueen ongelmaan, kansainvälisen valvonnan alaisena. Tätä tarjousta ei voi selittää pois. Se hylättiin vain siksi, että Englannin politiikan vastuulliset piirit halusivat sotaa, osittain liiketoiminnallisten etujen toivossa, osittain kansainvälisen juutalaisuuden edistämisen propagandan ajamana."

Jo edellisen vuoden tammikuussa, kun puolalaisten mielialat olivat ensimmäisen kerran huonontuneet Saksaa vastaan, Ribbentrop uskoi diplomaattikollegoilleen heidän palatessaan Berliiniin: "Tästä lähtien meillä on vain yksi vaihtoehto toimia, jos haluamme välttyä alueelliselta saartamiselta, ja se on päästä yhteisymmärrykseen venäläisten kanssa" (Innes, 33). Hitler puolestaan ei sallinut, että viholliset saartoivat hänet. Hänen oli ohitettava heidät diplomaattisesti ennen kuin ammuskelu alkoi. Kuten hän sanoi Jacob Burckhardtille, Danzigin Kansainliiton sveitsiläiselle komissaarille: "Kaikki, mihin ryhdyn, on suunnattu Neuvostoliittoa vastaan. Jos länsi on liian tyhmä ja sokea ymmärtääkseen tämän, minun on pakko päästä sopimukseen venäläisten kanssa." Niinpä hän 23. elokuuta järkytti maailmaa (myös omia NSDAP:n tovereitaan, joista osa erosi vastalauseena) solmimalla hyökkäämättömyyssopimuksen Neuvostoliiton kanssa. Se oli länsimaisten demokratioiden pakottama jyrkkä askel, joka pakotti hänet estämään toisen rintaman kehittymisen normalisoimalla suhteet Venäjään.

Hän selitti Reichstag-puheessaan lähes kaksi vuotta myöhemmin, kun hänen le-

gioonansa vyöryivät Neuvostoliittoon: "Siksi sain itseni elokuussa 1939 vain suurella vaivalla lähettämään ulkoministerini Moskovaan, jossa yritin vastustaa Britannian Saksan saartopolitiikkaa." Tekemällä näin hän voitti Ranskan ja Englannin niiden omassa korkeiden panosten diplomatian pelissä. Molemmat olivat innokkaasti kosiskelleet Stalinia liittoutumaan Kolmatta valtakuntaa vastaan, mutta marsalkka piti parempana hetkellistä sopimusta Saksan kanssa, joka antaisi hänelle elintärkeää aikaa oman uudelleenvarustelunsa loppuun saattamiseen.

Puna-armeijan marsalkka Stephaniksen sanoin: "Neuvostoliiton ja Hitlerin Saksan välinen sopimus on vain väliaikainen. Emme anna sen kestää kovin kauan". Häntä tuki marsalkka Vorsolov, joka sanoi: "Saksalaiset eivät saa aavistaa, että me valmistaudumme puukottamaan heitä selkään, kun heillä on kiire taistella ranskalaisia vastaan, muuten he voisivat muuttaa yleissuunnitelmaansa ja hyökätä meitä vastaan". Mikään tästä ei olisi yllättänyt Hitleriä, joka kirjoitti jo *Mein Kampf*-kirjan laatimisen yhteydessä vuonna 1925: "Venäjän nykyisillä hallitsijoilla ei ole aavistustakaan siitä, että he voisivat kunniallisesti liittoutua, saati sitten noudattaa liittoutumaa." (Toinen osa, XIV luku). Hän päätteli aivan oikein: "Saksa on nykyään bolsevismin seuraava suuri sotatavoite".

Kun sota Neuvostoliiton kanssa alkoi, "Hitler näyttää juuri ja juuri päihittäneen Stalinin", sanoo Russell H.S. Stolfi, Yhdysvaltain laivaston jatkokoulun historian professori Montereyssä, Kaliforniassa. "Äskettäin julkaistut todisteet ja erityisen tehokkaat argumentit osoittavat, että Stalin aloitti neuvostojoukkojen massiivisen sijoittamisen länsirajalle kesäkuun alussa 1941. Todisteet tukevat näkemystä, jonka mukaan Stalin aikoi käyttää länteen keskitettyjä joukkoja mahdollisimman nopeasti, luultavasti heinäkuun puolivälin tienoilla 1941, Neuvostoliiton Barbarossaan. Myös vankien lausunnot tukevat näkemystä, jonka mukaan neuvostoliittolaiset aikoivat hyökätä Saksaan vuonna 1941. Neuvostoliiton joukkojen poikkeuksellinen sijoittaminen länsirajalle selittyy parhaiten hyökkäystä varten tapahtuvaksi hyökkäykseksi, jota varten sinne kerätyt erittäin voimakkaat joukot mobilisoitiin täysin." (Michaels, 21).

Horst Slesina, operaatio *Barbarossan* ensimmäisten päivien veteraani, oli henkilökohtaisesti todistamassa Neuvostoliiton valmisteluja hyökkäystä Eurooppaan. "Ensimmäistä kertaa", hän muisteli kampanjan alkupäiviä, "saimme tietää yksityiskohtia siitä hirvittävästä uhasta, jonka neuvostoarmeijan eteneminen aiheutti isänmaallemme ja koko Euroopalle. Näemme Neuvostoliiton diplomaattisesta ja sotilaallisesta pelistä -- ja Stalinin ja Molotovin häpeämättömistä vaatimuksista -- että Kremlin pomot uskovat, että heidän hetkensä on koittanut. Neuvottelut Englannin kanssa, neuvostojoukkojen eteneminen Saksan, Suomen, Unkarin ja Romanian rajoille poistavat viimeisetkin epäilykset Neuvostoliiton aikeista. Bolševismi on valmis aloittamaan maailmanvallankumouksen marssin hyökkäyksellä Saksa

vastaan ... Kun ensimmäiset (saksalaiset) jalkaväkijoukot tulivat itään, purettiin ja etenivät jokin aika sitten rajalle, näimme valtavien venäläisten kolonnien tulevan, jotka rakensivat asemiaan yhä lähemmäksi Saksan rajaa ... He loivat Saksan rajalle tiheän verkoston, jonka takana jättimäiset, loputtomat kolonnat suorittivat yhden sodankäynnin historian massiivisimmista liikekannallepanoista" (8-11).

Sodan jälkeen 44. jalkaväkidivisioonan 24. jalkaväkirykmentin puna-armeijan komentaja majuri Koskov myönsi, että "venäläiset olisivat hyökänneet Saksaan omasta tahdostaan viimeistään kahden tai kolmen viikon kuluttua" (Johnson, 36). Kun valtakunta ja Venäjä olivat vielä rauhassa, Stalin kerskui Frunzen sotilaskatemiasta valmistuneille 5. toukokuuta 1941: "Voimme aloittaa sodan Saksaa vastaan seuraavien kahden kuukauden aikana. Nyt kun olemme vahvoja, meidän on siirryttävä puolustuksesta hyökkäykseen." Yhdysvaltain puolustusministeriön venäjänkielisen kääntäjän Daniel Michaelsin sanoin: "Venäläiset analytytikot arvioivat, että saksalaiset aloittivat ennaltaehkäisevän iskunsa kaksi tai neljä viikkoa ennen Neuvostoliiton suunniteltua siirtoa" (20).

Mutta nyt Hitler tarvitsi Neuvostoliiton kanssa jonkinlaisen, joskin tilapäisen, järjestelyn välttääkseen kahden rintaman sodan ja pitääkseen Venäjän karhun etäällä aseista, vaikkakin vain väliaikaisesti. Hän pyrki myös saamaan länsiliittoutuneet loukkuun Varsovan kanssa 25. elokuuta solmitulla sopimuksella. Siinä määrättiin, että Iso-Britannia ja Ranska julistaisivat sodan "jokaiselle", joka hyökkäisi Puolaan; vaikka Saksaa ilmeisesti tarkoitettiin mahdolliseksi hyökkääjäksi, sitä ei mainittu nimeltä, ainakaan julkisesti. Jos Saksa ja Venäjä hyökkäisivät Puolaan, liittoutuneet olisivat oman sopimuksensa nojalla velvollisia julistamaan sodan molemmille hyökkääville maille, mitä hän tiesi, etteivät ne voisi koskaan tehdä.

Kun sota kuitenkin saapui Puolaan, demokratiat osoittivat tekopyhyytensä koko laajuuden julistamalla valikoivasti sodan valtakunnalle, mutta pidättäytyivät vastaavasta julistuksesta Neuvostoliittoa vastaan, jonka joukot tunkeutuivat Puolan alueelle kaksi viikkoa myöhemmin. Näkymä siitä, että Englanti ja Ranska joutuisivat taistelemaan sekä Saksaa että Venäjää vastaan, oli niille liikaa. Vaikka ne eivät pidättäytyneet julistamasta sotaa Saksalle, koska niiden oli kunniavelvollisuus toimia samoin Neuvostoliittoa vastaan, ne sentään paljastivat koko historian edessä oman perimmäisen epärehellisyytensä.

He eivät tietenkään koskaan aikoneet tulla pelastamaan Puolaa, mikä oli joka tapauksessa itsestään selvä mahdottomuus. Puolalaiset taistelivat urheasti ja sitkeästi kaikin voimin siinä uskossa, että britit ja ranskalaiset pitäisivät lupauksensa ja hyökkäisivät Saksaan lännestä. Juuri tämä vahva usko kaukasiin liittolaisiinsa innoitti puolalaisia puolustamaan maansa pääkaupunkia myös sen jälkeen, kun vastarinnasta oli tullut yhtä turhaa kuin traagistakin. Läntiset "demokratiat" pet-

tivät puolalaiset, joita ne pitivät kyynisesti pelkkänä tykinruokana natsien vastaisia agendojaan varten. Niiden todellisen asenteen ilmaisi Winston Churchill Puolan antauduttua, maan, jota hän julkisesti kuvasi "oikeuden ja hyvyyden sankarillisena puolustajana natsilaumoja vastaan". Katkeroituneena puolalaisten tappion jälkeen hän halveksivasti haukkui heidät "tyhmiksi pollackeiksi, jotka eivät osanneet taistella". Siinä oli kaikki kiitokset, jotka he saivat siitä, että he olivat toimittaneet sodan, jota Churchill ja muut vaativat ja saivat heiltä.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Nummer 106 Erschienen 1973 26. April 2017 02:06

Der Kampf geht weiter !

Seitung Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung erloschen, als es jetzt in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Abwärtssicht von Völkern, Völkern, Völkern, Völkern und Völkern haben nicht umgekehrt, das Kette der großen Idee unserer hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu entwickeln.

Alle Nationalsozialisten und sonstige arische Völker und Rassenmenschen stehen schüler an Schüler an Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker. Die Bewegung ist zwar nicht geworden, aber die Gefahr des biologischen Völkertods ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.
Der vorerwähnte Gegenstand ist also dabei, das Völkertum – gegen alle weißen Völker (V) – zu kämpfen. Seine Mittel sind: Erziehung, Überlebens- und Rassenbewahrung.
Ob "ja" oder "nein", ob im Weltkrieg oder im Bürgerkrieg, ob auf Propagandaplattformen, sowohl als auf einem schillerndsten anderen Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!
Hail Hitler!
Geoffrey Lauch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Kansallissosialisten Uutislehti
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eturaportti
Molyn haastattelu
Kolmas osa

NSK: Nykyiset projektit ovat selvästi filosofisia ja taiteeseen liittyviä.

Kerro näkemyksesi tähtitien aiheiden vaikutuksesta politiikkaan.

Molly: Adolf Hitler and the Army of Mankind
(www.mourningthecent.com/truth.htm) Yritin edelleen päivittää kuvagalleriaa, mutta ensimmäiseen olen keskittynyt Adolf Hitlerin ja ihmiskunnan armeijan. Minulla on nyt 21 sivua, ja minulla on vielä paljon tekemistä. Toisen maailmansodan tutkiminen on varsinainen miinakenttä. Ensi tietoa yhdistä asiasta ja löydät kaksi muuta tulkittavaa asiaa. Tuntuu vähän kuin olisi arkeologi, joka kaivaa esiin haudattua menneisyyttä. Menneisyyttä, jota he eivät halunneet tulla esiin. Voimme jälleen kerran kuitata internetin tiedon ja

the NEW ORDER
Number 176 (133) Founded 1973 April 26, 2017 02:06

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the word of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware Europeans and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and extermination.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Geoffrey Lauch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen propagandan toimittaja!

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä

Satoja kirjoja monilla kielillä

Satoja web-sivustoja monilla kielillä

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANMARK!
MOD BOLJHEVISMEN!**

Translated from the SS Original

Julius Streicher der Hitlers Picture Book
The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Hitler in Italy
HITLER in ITALIEN
von Adolf Hitler

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!